

[Mogens Elvensø]

det hjælper jo ingen steder, for indtægten skal da først være til stede, og det er den kun, så fremt den kan hentes hjem over en stigning på varepris eller produktionspris.

De mange protester, der indløb, fik heldigvis Socialdemokraterne til at skifte standpunkt, så der ikke blev indført dækningsafgift ved den endelige budgetvedtagelse i Nakskov. Så skete der det, at hr. Bonne Hansen blev gal og sagde: »Erhvervslivet opfører sig som en flok hysteriske hyæner.«

Det, der glæder mig nu, er, at SF er begyndt at kunne se, at der er en sammenhæng mellem skat og løn, og det er det, der ødelægger vores erhvervsliv. Derfor løses erhvervssituationen selvfølgelig bedst ved, at man får personlige skattenedsættelser, eventuelt ved at det personlige bundfradrag forhøjes.

Jeg skal meddele, at vi ikke kan støtte SF's dagsorden.

Larsen-Ledet (RV):

Vi lever i et samfund, der er under forandring, og det, der var rigtigt for 5 år siden, duer i masser af tilfælde ikke længere. Vi er udsat for et kolossalt pres på mange områder, for at vi skal omstille os og indstille os på de ændrede vilkår.

Det er klart, at for Vestlollands vedkommende er det en helt særlig situation, fordi man dér har haft en meget stor virksomhed med flere tusinde ansatte, og når en sådan virksomhed lukker, får det helt klart nogle konsekvenser, som forstærkes ved, at der også er ledighed i andre egne af landet. Hvis det kun var på Vestlolland, der var ledighed, var det lettere at klare.

Vilkårene i vores erhvervsliv er jo for en stor dels vedkommende bestemt af forholdene i udlandet. Det er forholdene i udlandet, der er afgørende for vores konkurrenceniveau, og det er klart, at statssubsidier i andre lande påvirker produktionsmønsteret her. Hvis man på et område særlig subsidierer i andre lande, kan vi med hensyn til de samme produkter, som vi fremstiller på almindelige forrentningsvilkår, komme i en konkurrencesituation, hvor vi ikke kan klare os.

Ligesom statssubsidier spiller en rolle for vores virksomheder, gør også lavere omkostninger i andre lande det. De kan sådan set have samme virkning i Danmark, som statssubsidier har. De lande, som vi konkurrerer med, og som

generelt har lavere omkostninger, har altså et fortrin frem for de lande, som har høje omkostninger.

Det er min og Det Radikale Venstres grundlæggende opfattelse, at vi ikke på det lange sigt ved statstilskud kan opretholde en produktion, der er i konkurrence. Hvad enten det kun er på hjemmemarkedet eller til eksport, er for så vidt ligegyldigt, for masser af de produkter, vi fremstiller til hjemmemarkedet, er ofte i konkurrence med tilsvarende varer fra udlandet. Vi er nødt til at gøre os klart, at det magter vi ikke i dette land. Vi magter ikke over en lang årrække at holde liv i nogle virksomheder ved statstilskud.

Staten kan under visse forudsætninger i en kortere overgangsperiode eller omstillingsperiode yde tilskud, give kunstigt åndedræt, og det har den gjort, også med radikal støtte og også til Vestlolland. Vi har været med til at yde tilskud til visse skibsværfter, men har alligevel måttet se, at de har måttet lukke.

Det er helt klart, at der er nogle generelle problemer i vort samfund erhvervsmæssigt, som er meget afgørende for, hvordan vi får løst vores betalingsbalanceproblemer. Det er erhvervslivets vilkår og den situation, at der er for få iværksættere, der virkelig får startet her i Danmark. I forhold til andre lande er der færre nye, der starter her, og det mener jeg er et forhold, der også vedrører Vestlolland. Derfor kan jeg da sige, at det glæder mig meget, at industriministerens partifælle hr. Kent Kirk har interesseret sig for iværksættere. Det er et område, vi fra radikal side har interesseret os meget for, og vi er meget interesseret i en nærmere analyse af iværksætternes vilkår.

Hvad er det, der er sådan helt særligt i Danmark, siden vi er i den situation, at der er færre nye, der starter her end andre steder? Jeg tror, at hvis vi får rigtigt fat på det, kunne det måske medføre nogle tiltag, som også ville have stor positiv indflydelse på Vestlolland.

Men hvad er det, man rent konkret ikke har kunnet gøre for Vestlolland på grund af pengemangel i den nuværende situation, hvor skibsværftet har måttet lukke? Kan det ikke – jeg spørger, fordi jeg ikke ved det, for at sige det ligeud – være regulativerne i de forskellige industrier, som arbejder i området, der skal ændres, sådan at de penge, der er i området, virkelig kunne anvendes på en effektiv måde?